

[Ole Bjørn Kraft.]

måde løst ved, at den er kommet til FN; der er stadig skyer på himlen.

Der er adskilligt i sagens forløb, der ikke har været opmuntrende. Det kan næppe være udenrigsministerens opgave at sige — men jeg kan måske nok tillade mig det — at der udenfor de to pågældende stater kreds hersker en betydelig skuffelse over, at Frankrig og England har vist de andre interesserede stater og deltagere så lidet hensyn, som de faktisk har. Den oprindelige konference måtte begynde sine drøftelser på baggrund af en situation, der allerede var foregribet. De samme stater blev, efter at 5 mands kommissionen var kommet hjem, pludselig og uden varsel stillet overfor forslaget om brugerorganisationen, og næppe er konferencedeltagerne fra den 2. Londonkonference nået hjem for at forelægge sagen for deres parlamenter, før de hører, at sagen allerede er indanket for FN. De var i London i fredags; sagen blev indanket søndag aften. Det kom overraskende også for andre. Den engelske Lord Chancellor holdt en tale i lørdags, som er gengivet i „Sunday Times“. I referatet af denne tale, som er fuldstændigt i „Sunday Times“, siger Lord Chancellor, at nu er brugerorganisationen oprettet, og gennem den skal der gøres et nyt forsøg på en fredelig løsning; hvis dette mislykkes, bør sagen indankes for sikkerhedsrådet. Med andre ord, Lord Chancellor gik ud fra, at man først ville etablere brugerorganisationen, og at man ville søge på denne måde at nå et fredeligt resultat, inden man gik til FN. Men søndag aften havde den engelske regering indanket sagen. Det er måske ikke af betydning at undersøge, hvad der har været grunden dertil. Jeg vil blot have sagt, at hele denne udvikling, som vi har været vidne til, og som vi dog har lov til at tage et standpunkt til, råber på mere virkeligt sammenhold, mere virkeligt samarbejde i Vesten såvel mellem de europæiske stater som mellem dem og De Forenede Stater i Amerika — De Forenede Stater, der gennem sin udenrigsminister, synes jeg, har bidraget til at holde sammen i stedet for at splitte.

Jeg skal slutte disse mine bemærkninger med at sige, at jeg altså håber, at udviklingen vil gå på en sådan måde, at vi vil

vinde venner i stedet for at skabe fjender, at Vesten ikke vil tabe i prestige ved at vise forståelse af den nye udvikling i Østen. Det vil efter min mening ikke være et tegn på svaghed at gå forhandlingens vej, som vil vinde os venner og tilslutning i Afrika og Asien. Men jeg tror også, det er rigtigt at sige, at hvis præsident Nasser mener, han kan lade hånt om en sådan vestlig politik, der skaber enighed i Vesten og med mange andre folk over hele jorden, vil han komme til at opleve, at han meget hurtigt bliver isoleret. Ægyptens præsident bør ikke være i tvivl om fastheden i Vestens solidaritet, hvis han ikke vil vise vilje til at medvirke til en løsning, der kan borttage den følelse af utryghed, som nu hersker, og give os garantier imod fremtidige overraskelser og misbrug af kanalen.

Det er rimeligt at bruge en lejlighed som denne til at trække de grundlæggende synspunkter op. Man har jo ikke meget håb om, at det vil udøve nogen særlig indflydelse, men det kan måske for én selv klare, hvad det hele drejer sig om.

Jeg skal med disse ord på det konservative folkepartis vegne anbefale at stemme for den foreslåede dagsorden.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Der er grund til at anerkende de bestræbelser, den højtærede stats- og udenrigsminister har udfoldet under de drøftelser, som er foregået for at bringe den opståede konflikt om Suezkanalen ind i et mere fredeligt leje. Jeg takker statsministeren for hans vedholdende og utrættelige henvisning til De Forenede Nationer — et synspunkt, som skulle synes selvfølgeligt for alle de lande og regeringer, der har deltaget i drøftelserne, og som nu også heldigvis efterhånden er blevet anerkendt fra alle sider.

Selvom præsident Nassers fremgangsmåde ved proklamationen af kanalens nationalisering uden nogen forhandling med de interesserede parter var meget usædvanlig og beklagelig set fra et demokratisk retssynspunkt, var det alligevel uheldigt, at England og Frankrig lod sig påvirke så stærkt af Ægyptens noget udfordrende holdning, at disse to demokratiske stater fandt sig foranlediget til at udstede trusler om anvendelse af magt overfor Ægypten, før det for alvor var prøvet at få spørgs-